

Между алхимицитѣ имало много мошеници, но имало и учени и прочути хора, написали много съчинения по своята наука. Дори имало и професори отъ университетѣ, епископи и крале, които се занимавали съ алхимия. Презъ осмия вѣкъ следъ Христа най-прочутъ алхимикъ въ Испания билъ арабинътъ *Абу Муса Джафаръ алъ Софи*, наричанъ нажсо *Геберъ*, който оставилъ много съчинения по алхимия. Другъ великъ алхимикъ, живѣлъ презъ 16 вѣкъ, е *Филипусъ Ауреолусъ Парацелзусъ Теофрастусъ Бомбастусъ*, наричанъ накратко *Парацелзъ*. Тоя човѣкъ билъ голѣмъ авантюристъ, но много ученъ за своето време, прочутъ лѣкаръ по цѣла Европа. Дори билъ поканенъ за професоръ по медицина въ Базелския университетъ. Той свързалъ медицината съ алхимията. Негова голѣма заслуга е, че той въвежда пръвъ очистителнитѣ лѣкарства: на всички свои болни той давалъ като първо лѣкарство английска соль.

Макаръ хората да смѣтали, че алхимицитѣ сж хора на дявола, тѣ пакъ вѣрвали, че могатъ да правятъ злато. Обеднѣлитѣ отъ постоянни войни крале и феодали ги дирили. Почти въ всѣки кралски замѣкъ имало по единъ алхимикъ, който работилъ, за да добие злато по изкуственъ начинъ и да оправи разстроенитѣ смѣтки на своя господарь. И когато не успѣвалъ — а това било най-често — той увисвалъ на вжжето, или билъ изгарянъ на кладата. Въ много случаи алхимицитѣ добивали жълти медни сплави, отъ които правили фалшиви златни пари.

При своитѣ безбройни опити тѣ успѣли да добиятъ ценни химически вещества, съ твърде голѣмо значение въ днешно време. Така напимѣрь, тѣ добили много силна ракия, почти чистъ спиртъ, употребяванъ като лѣкарство подъ името „последна утеха на човѣшкото тѣло“. Успѣли да добиятъ неизвестнитѣ дотогава сѣрна, солна и азотна киселини, елементитѣ: бромъ, арсенъ, антимонъ и др.